

Kinder Torah

ת"ב

The Glory of Gratitude

"How are these days of Sefiras HaOmer going for you, Chaim?"

"Fine, Avi. I am counting each day. I haven't missed a day so far."

"That's great, Chaim."

"Is there a deeper meaning to your question, Avi?"

"As a matter of fact, there is Chaim. Only because there is a deeper meaning to Sefiras HaOmer. This is a period of time when we work on ourselves to improve our *middos* (character traits). This is both a preparation for Kaballas HaTorah on Shavuot and a foundation for the entire year. Hashem gives tremendous *Siyata Di'Shmaya* (Heavenly Assistance) during this time because He wants us to succeed. So you see that I was really asking you a question about a very deep and important subject Chaim."

"Yes. Please tell me, Avi, which *middos* should I be working on?"

"Rav Shimshon Pincus zt"l has a plan – a different *middah* each week. The first week we worked on *chesed* (kindness). The second week was *gevura* (self control). *Tiferes* (being occupied with beautiful things - mitzvos) followed *gevura*. Last week we made big efforts in *netzach* (turning our good ideas into actions.) The *middah* for this week is 'hod.'"

"It sounds like a glorious subject, Avi."

"It is, Chaim. The literal meaning of *hod* is glory or splendor. Rav Pincus explains that our job this week is to become a glorious person – a living, walking expression of Hashem's splendor. The third week was *tiferes* – to be constantly involved with beautiful things, namely, Hashem's mitzvos. *Hod* is a deepening of that. *Hod* means that he internalizes it and becomes a beautiful person. His very actions bespeak the glory of The Almighty."

"Wow. That sounds like a tall order."

"It is, however we can focus on one aspect of *hod*. The word 'hod' is related to the word 'lihdos' to thank or express gratitude. The sefer *Ufartem Lachem Hakatzar* describes our *avodah* (work) for this week as thanking and praising The Creator with deep, pure gratitude. We should have no ulterior motives other than subjugating ourselves completely to the Glory of His Kingship."

"That is also a tall order, Chaim."

"It is, however, we can break it down into small, practical steps. The Amidah prayers contain a blessing of gratitude – 'Modim anachnu Lach (we thank You.)' Before we begin reciting this blessing, we

should pause for a moment and contemplate all of the good things that Hashem has done for us. The most obvious one is that we have the *zechus* (merit) to stand before Him in prayer! Only after we feel a deep gratitude in our hearts should we bow before Him and say the word 'Modim.'"

"That is beautiful."

"We should also increase our appreciation of *talmidei chachomim* by standing before them, attempting to learn as much as we can from them, and properly honoring them."

"Hashem's mitzvos also deserve honor. There are many ways to perform a mitzvah. One can rush through the mitzvah, barely thinking about what he is doing. He may not even know the *halachos*

pertaining to the mitzvah. A person can spend little or no money on a mitzvah. On the other hand, he can take the time and effort to properly learn about the mitzvah. He can then spend the money necessary to beautify the mitzvah. Finally, he can perform the mitzvah very carefully and deliberately, with all of the proper intentions. He does it in the nicest possible way. What a beautiful mitzvah! What a glory to Hashem!"

"*Hodu LaShem ki tov!* You have given us this week of *hod!*"

Shabbos. If there was no food on Shabbos, where was the blessing? The question can be answered with a parable.

A mother once sent her child to the store to buy bread and milk. The little girl arrived and found the store closed; yet inside the locked doors, she saw a lot of activity. "Why is the store closed?" she asked the owner. "Young lady, today we

received our weekly shipment from the supplier. We are unloading it and putting it on the shelves, so that we will have plenty of food to sell during the rest of the week." The analogy is

apparent. During the six days of the week, we are taking from the storehouse. Shabbos is the day that the storehouse is replenished. That is why no *mun* fell on Shabbos, the day of loading the storehouse.

The Zohar continues to say that a person who believes in Hashem should set his table on Shabbos, put food on the table, and eat a meal. This will enable him to receive Hashem's blessings all six days. What is the connection between eating a meal and receiving a blessing? Eating is our most basic connection to Hashem. When a person eats, he physically feels attached to Hashem. Before the meal, he is hungry, tired, and weak. As he eats, he digests the food and instantaneously absorbs life energy. One who realizes that the food comes from Hashem understands that he is absorbing life from Hashem. When he is eating with the proper *kavannah* (intention) he realizes that Hashem is the One who is giving him life. Therefore, we must eat a meal on Shabbos. We must get close to Hashem in the most basic way, by eating, at the time when the blessings are coming from Heaven, on Shabbos.

Kinderlach . . .

Hod is the week of glory. We glorify Hashem. How? By becoming glorious people ourselves. We express our gratitude to Him for what He has done and continues to do for us. We appreciate and honor the wise people who teach and guide us. We also cherish and honor Hashem's wonderful mitzvos by performing them in the most careful and beautiful way possible. In doing so we become a living example of Hashem's glory in this world. Thank you Hashem for giving us the honor and privilege of glorifying you!

The Shabbos Meal

"These are My appointed festivals ... the seventh day is a day of complete rest ... you shall not do any work; it is Shabbos for Hashem" (Vayikra 23:2-3). Rav Pincus quotes the Zohar which asks the following question. Hashem gave a blessing to the Shabbos day, as it says, "Hashem blessed the seventh day" (Bereshis 2:3). Blessing refers to sustenance. Yet we all know that during the forty years in the desert, no *mun* fell on

Kinderlach . . .

Right now, you are eating Imma's delicious Shabbos meal. Yum. Thank you Imma. She is not the only one to thank. Imma brought the food from the store, which got it from the farm, which got it from Hashem. When you eat, your tummy gets full, you have energy, and you feel good. That is all from Hashem. If you think of Hashem when you are eating your Shabbos meal, you will get close to Him. He wants to be close to you. If you catch Him at the time of beracha, on Shabbos, then He will open His storehouses and give you all of His blessings.

והגדת לבנו

ההוד שבהודאה

"איך עוברים עליך ימי ספירת העומר, חיים?"
 "בסדר, אברימי. אני סופר כל יום ויום. לא הפסדתי אפילו יום אחד בינתיים."
 "טוב מאוד, חיים."

"האם יש משמעות עמוקה יותר לשאלתך, אברימי?"
 "אכן כן, חיים. ורק משום שיש משמעות עמוקה יותר לספירת העומר. זהו פרק הזמן שבו אנו עובדים על עצמנו כדי לתקן את מידותינו. עבודה זו היא גם הכנה לקבלת התורה בחג השבועות, וגם יסוד לכל השנה כולה. ה' נותן סייעתא דשמיא אדירה במשך תקופה זו, כי הוא רצה שנצליח. כך שאני אכן שואל אותך שאלה בנושא עמוק וחשוב מאוד, חיים."

"אמור לי, אברימי. על אילו מידות עלי לעבוד?"
 "לרב שמשון פינקוס זצ"ל יש תוכנית - מידה אחת בכל שבוע. בשבוע הראשון עבדנו על מידת החסד. בשבוע השני היתה זו מידת הגבורה שנדרשנו אליה. לאחר הגבורה הגענו לתפארת (עיסוק בדברים יפים - במצוות). בשבוע שעבר התאמצנו מאוד בנושא של נצח (מימוש הרעיונות הטובים שלנו והפיכתן למציאות). המידה של השבוע היא 'הוד'."
 "נשמע כמו נושא מלא הוד, אברימי."

"זהו באמת נושא מלא הוד והדר. הרב פינקוס מסביר שעבודתנו בשבוע זה היא להיות לאנשים מלאי הוד - ביטויים חיים ומהלכים של הודו של ה'." השבוע השלישי היה תפארת - להיות מעורב כל הזמן בדברים יפים, במצוות. מידת ההוד היא העמקה של מידה זו. הוד משמעותו שהאדם הפנים את התפארת ואכן היה לאדם מפואר. מעשי מפרסמים את הודו של ה'."

"לא נשמע קל בכלל למימוש."
 "אכן לא, אך אנו יכולים להתמקד בצד אחד של ההוד. המילה 'הוד' קרובה למילה 'להודות'. בספר 'וספרתם לכם הקצר' מתוארת עבודתנו לשבוע הזה כהודאה והלל לבורא עולם, מעומק ליבנו. עלינו לשעבד את עצמנו לגמרי להוד מלכות ה', לשם שמיים בלבד."
 "גם זה קשה מאוד."

"גם אם זה קשה, אפשר לחלק את העבודה לכמה צעדים קטנים ומעשיים. חלק מתפילת העמידה היא ברכת ההודאה: 'מודים אנחנו לך'. לפני שאנחנו אומרים ברכה זו, אנו יכולים לעצור לרגע ולחשוב על כל הדברים הטובים שה' עשה עבורנו. הטובה הראשונה שיכולה לעלות בדעתנו היא שיש לנו הזכות לעמוד לפניו בתפילה! רק אחרי שנחוש הכרת תודה עמוקה בליבנו, נשתחוה ונאמר את המילה 'מודים'."
 "איזה רעיון יפה."

"עלינו גם להגביר את ההערכה שלנו לתלמידי החכמים בכך שנעמוד בפניהם, וננסה ללמוד כמה שנוכל מתורתם ולכבדם כיאות."

"מצוות ה' גם זכאיות לכבוד. ישנן הרבה דרכים לקיים מצווה: אפשר לעשות אותה במהירות, כמעט בלי לחשוב עליה. ייתכן שהעושה אותה אפילו יודע את כל ההלכות הנוגעות למצווה זו, וייתכן שיוציא עליה רק מעט כסף, אם בכלל. ומצד שני, הוא יכול להשקיע את הזמן והמאמץ הדרושים כדי ללמוד על המצווה, ואז להוציא את הכספים הנדרשים כדי להדר אותה. ולבסוף, הוא יכול לקיים את המצווה בזהירות, מתוך מחשבה תחילה, ועם כל הכוונות הנכונות. הוא עושה אותה בצורה הנאה ביותר! איזו מצווה יפה! כמה שזה מוסיף לה' הוד!"
 "הודו לה' כי טוב! נתת לנו שבוע זה של הוד!"

ילדים יקרים...

השבוע של הוד הוא שבוע של הדר. אנו מהדרים את ה'. כיצד? על ידי מאמציו להיות לאנשי הוד. אנו מבטאים את תודתנו לו על כל מה שעשה וממשיך לעשות עבורנו. אנו מעריכים את החכמים המלמדים ומדריכים אותנו בדרך התורה, ומכבדים אותם. אנו גם מעריכים ומכבדים את מצוות ה', בכך שאנו מקיימים אותן בצורה הטובה והמהודרת ביותר. וכשאנו נוהגים כך, אנו נעשים לדוגמא חיה של הודו של ה' בעולם. תודה לך ה', על שנתת לנו את הזכות ואת הכבוד להדר את שמך!

סעודת שבת

"אלה הם מועדי... וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש, כל מלאכה לא תעשו. שבת היא לה'." (ויקרא כ"ג, ב-ג).

הרב פינקוס מביא את הזוהר הקדוש ששואל: ה' ברך את יום השבת, כפי שנאמר "ויברך אלוקים את יום השביעי" (בראשית ב, ג). ברכת ה' משמעותה מזון ומחיה. אך אנו יודעים שבמשך כל ארבעים השנה שבני ישראל היו במדבר, לא ירד מן בשבת. אם לא ניתן מזון בשבת, איפה כאן הברכה? אפשר לענות על שאלה זו באמצעות משל. אם אחת שלחה את ילדתה לחנות לקנות לחם וחלב. כשהילדה הקטנה הגיעה לחנות היא ראתה שהחנות סגורה. אך בתוך החנות היתה תכונה רבה - היא ראתה אנשים עובדים שם. "מדוע החנות סגורה?" היא שאלה את בעל החנות. "היום קיבלנו את המשלוח השבועי ממי שמספק לנו את הסחורה. אנו פורקים את הסחורה הזאת ושמים אותה על המדפים, כדי שנוכל למכרה כל השבוע," ענה לה בעל החנות. הנמשל ברור. במשך ששת ימי השבוע אנו לוקחים מוצרים מבית האוצר/החנות. שבת הוא היום שבו מדפי בית האוצר מתמלאים. לכן לא היה מן בשבת, כי ביום זה הגיעה הסחורה אל בית האוצר.

הזוהר ממשיך ואומר שאדם שמאמין בה' צריך לערוך את שולחנו בשבת, להגיש לסועדים אוכל ולאכול סעודה. מעשה זה יאפשר לו לקבל את ברכת ה' במשך כל ששת ימי השבוע. מה הקשר בין אכילת סעודה לבין קבלת ברכה? האכילה היא הקשר הבסיסי ביותר שלנו לקב"ה. כשאדם אוכל הוא מרגיש שהוא ממש קשור לקב"ה. לפני הסעודה הוא היה רעב, עייף וחלש. כשהוא אוכל ומעכל את המזון הוא מיד מקבל כוח לחיות. מי שמבין שהאוכל בא מה' מבין שהוא מקבל חיים מה'. כשהוא אוכל בכוונה הנכונה, הוא מבין שה' הוא זה שנותן לו חיים. לכן, עלינו לאכול סעודה בשבת. עלינו להתקרב לה' בצורה הבסיסית ביותר - דרך אכילה - בזמן שהברכות יורדות מהשמים: בשבת.

ילדים יקרים...

כעת, אתם יושבים ואוכלים את סעודת השבת הטעימה שאמא הכינה... תודה לך, אמא. אך לא רק לה צריך להודות. אמא הביאה את האוכל מהחנות, החנות הביאה את המזון מהחוקלאים, והללו קיבלו אותו מה'. כאשר אתם אוכלים, הבטן מתמלאת, ויש לכם כוח, ואתם מרגישים טוב. כל זה בא מה'. אם אתם חושבים על ה' בזמן שאתם אוכלים את סעודת השבת, אתם יכולים להתקרב אליו. הוא רוצה להתקרב אליכם. אם "תתפסו" אותו בזמן הראוי לברכה, בשבת, הוא יפתח לכם את אוצרו הטוב וייתן לכם שפע של ברכה.